

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap februarius 19^{kén} 1837.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Az elevenen temettetett.

Novella

Németből szabadon

Turner Ferencz.

Contarini, velencei doge, miután már 10—15 izben is egybekelt a' tengerrel, igen éltes korában egy fiatal velencei hölgyet vett-el, ki a' fiatal velencei nőknek minden kecsével bíró alak volt. Villogó szemei, nyájas tekintete, deli termete, kellemes csengő hangja, minden a' legfénylőbb 's bájlóbb tulajdonokra mutatott.

E' fiatal szüz iránt Contarini vonzalmat érezvén, egyszersmind bút, kellemetlenséget, homályos gyászt szerzett általa magának. Egyébiránt a' doge mindent, mi tőle, egy élemedett férjtől, telhető, megszerzé szeretett nőjének. — A' doge francia országban Versaillesban nevedett-fel. Ő a' maga idejében a' legelső gavarok közé számíttatott, ki leginkább fényűzésben, pazérlásban találta kedvét, és a' világnak örömei között tölté napjait. Élete delében jött vissza Velenczébe, hol korosabb napjait status-hivatalra szentelé; doge lön, 's férj.

De azon pillanattól fogva, hogy Contarini hitesevel dicsekedhetett, minden ipara csüggedt, nem gondolván egyébről, csak hogy szeretett Ilonájának kívánságait teljesíthesse. Mindent feláldozott érte, miben csak kedvét lelheté, hogy életének legszebb kellemei vigan virágozva el ne hervadjanak; 's ezért, mint valamelly felékesített velencei csajkát, mindennel, mi gyönyörű volt, felruházá őt. De még sem vala képes az öregnek korbeli hidegsége a' dogaressza hevét fellobbantani; mert a' hideg keblű unalom, e' tűz nélküli csontváz, környezé a' selyembe és biborba burkolt herczegnét. Egyébiránt engedett sorának, és türte a' változtathatlant; midőn egykor e' szomorú állapotjában egy fiatal barna csillogó szemű olasz ifiút lába előtt térdelni szemlélt.

Ezen ifjúnak neve Louis vala, Contarini egyik uradalmi tisztjének fíja. A' doge ezen ifjúval még kised korában érezteté kegyelmét. Hajlékába fogadván igen igen kedvelte őt, 's kénye szerint mindent megengede neki, sőt atyai néven hívatta magát általa. Louis vigan, szinte szabadságának korlátain túl éré-el fiatalságának legszebb idejét; és mindenkitől urnak tekintetett a' háznál. Az öreg doge rajta nagy kedvét találta, benne hajdani ifiúságának képét képzelvén; de mind ellenkezőleg lön az, midőn a' bájoló 's deli termetű hölgy e' sejtés lakhelyet szépségének sugaraival világítá-meg; mert a' fiatal Louis alig pillantá-meg a' természetnek e' remekét, változást éreze egész valójában, 's ezen üdőtől fogva gyász köntösbe burkolva, bnjdosott a' gyámfiú, és csak a' magányt keresé.

„A' magány borzasztó egy istenasszony; midőn minden csendes körülünk, hallgat a' családás is.“

Semmi dal sem hangzék ajkairul többé; lantja néma volt; minden tettében hátramaradást szenvedett; de mig Louis gyászolt, fényben ragyogott Contarini, mint valamely rózsabokor. Aranynyal himzett köntösben tündöklött; sőt költeményekkel is kívánt szeretett nőjének kedveskedni az öreg férj, de fiatal házás. Azonban mind ezek mellett is Louis szép virágzó ifjú, az öreg doge pedig elaszott agg maradt. Nem sokára a' fiatal Louis kedves lett a' dogaressa szemei előtt, 's a' szerelem vallomása ajkaikon viszonzva lebegett. De Luigi szerelme fájdalom közt hangoztatá a' „szeretlek“ szót; mert ő a' szerelem kellemeit teljesen nem érezheté; nem nevezhette a' szép Ilonát sajátjának; nem dicsekedhetett viszont határtalan szerelemmel; csak a' setét éj borítá őt, mert nem virágzott előtte a' szerelem tiszta napfénye! Csúpn egy mód vala a' választásban, melylyel fájdalmait meggyógyíthatná, t. i. a' lemondás Ilonárul; és e' lakhelyet örökké kerülni, felejtetni. De Luigi nem állhatott ellent a' hiú reménynek, mert hatalmasan győzedelmeskedtek szíven a' szép olaszsnének varázsló pillantatai, és így fájdalmaktul egészen leveretve a' szerelem árnyéka nem vala képes heves gerjedelmeit enyhíteni. Részére Ilona csak tünemény volt, minthogy gyámatyjának és jötevőjének nejét szeretni teljes lehetlenségnek vélte.

Egykor történetből a' teremben egymással találkoznak. A' jelen pillanat varázsló erővel hatott reájok; egymás iránti lángló vonzalmuk fényre derült a' nélkül, hogy képesek voltak volna érzelmeiket ajkaikkal fölfedezni; de mind ketten az üdvösség édenében eszméletlenül vélték magukat; az egymás iránti tartózkodást sűrű köd borítá; az indulat heve annyira elkábítá őket, hogy alig hallhatták a' közelítő doge lépéseit. — Louis feleszmélt, de már késő volt. Most egy gon-

dolat ötlött eszébe, mely által vélte magát Ilonával együtt megszabadíthatni, t. i. ájultan földre rogyott.

Contarini belépven észre vette a' tettét. Ilona hallgatott; a' doge ördögi nyugalommal de gunyoló hangon szólla: „itt szerencsétlenség történt! az én Luigin tégedet, szerelmes nóm! bizonyára meg akart köszönteni, és hihetőleg ideg-dermedésbe esett. Hah! mint látom, ő elhalt bizonyosan! szegény Luigin, kedves fiam! mily szép, mily fiatal valál te, 's most halva! Azonnal tehát a' temetési rendelkezéseket kell megtennem. — A' doge eltávozott.

Louis most serényen felkelt, 's Ilona nyakába borult. — „Kedvesem — mondá — éretted meghalni édes lesz nekem, mert csak hallgatásom és halálom menthet-meg téged; már ugy is régtől fogva haraggal viseltetik irántam férjed, ki viszonyainkat már korábban is vette észre. Engedj életedért meghalnom; a' doge boszúja rettenetes lesz. Életem vesztével a' te becsületed szent maradand a' Velenczeiek előtt. Most megcsókolá őt, 's lábdobogást hallván előbbi helyzetében a' földre terült. A' doge papokkal és szolgálkával jött. Borzasztó nevetéssel tette jobb kezét Luigi szívére, 's mondá: „Valóban, ő meghalt! Mondjátok-el fölötte a' halotti imádságot!“ — Szolgáinak pedig parancsolá, hogy tüstént egy ólom és tölgy-fa koporsót hozzanak.

Ilona kő-szoborként állott, míg végre erőt vön magán, 's mondá férjének, távoznék e' helyről, és hagyná a' papokra végezni a' teljesítendőket. De a' doge erőtetett nyájassággal felele: „nem kedvesem! Emlékezz arra, hogy Luigit csaknem fiannak tartám. Ah! én őt igen szerettem, és így temetésénél is jelen kívánok lenni. Nem távozhatom addig, míg hült tetemei koporsóba nem tétetnek! nem fogok a' koporsótul távozni, míg a' sirboltba nem tétetik! valamint onnan sem, míg egy szép ércz- emléket nem állíttatok neki.“ — Most a' doge sirva csókolá-meg Luigit. Mind a' két koporsó előhozattatott, a' fáklyák meggyújtattak, az est bekövetkezett. Most egy pap a' koporsóba akará tenni a' testet, de Contarini ellent állott mondván: „engedd e' tiszteletet magamnak végeznem!“ Most megkéré nőjét, segítene neki. — „Imádkozzatok — mond — kedves fiamért, és énekeljétek a' gyászverseket.“ — Luigi a' koporsóba tétetett. Most a' doge megköté mind a' két lábát, 's egy keresztet tön melljére. — „Segitsen Sennora! a' holt testet befedni!“ — E' szókra magán kívül látszott Ilona lenni, iszonyodván e' rém-tettől. A' doge most lassan fülébe sugá: „Ha kegyed vonakodik, ugy vele együtt fog meghalni!“ — A' körül levők a' halotti dalt sirva éneklék; ugyan ezt tette Contarini is. — Ilona tovább nem állhatván, szöllani akart: de Contarininak mérges pillantata ellankasztá szavait. Most tizen felvevék a' koporsót, 's a' kriptába vivén, letették a' vélt holtat. Egyszerre borzasztó és félelmes, lelkig ható

kiáltást hallottak a' bezárt koporsóbul: de a' doge mit sem akarván hallani, parancsolá, hogy a' koporsó hamar a' földdel boríttassék-be. — Itt a' szerencsétlen Luigi számára az élet és halál között határ vonatott: most elhalt örökre Ilona iránti reménye.

A' körül levők lassan hagyák-el az örök nyugalom lakhelyét; a' doge egyedül maradván bezára a' kriptá ajtaját, 's a' kulcsokat magához vette; de otthon újra temetés lön. Ilona a' földön vérben fetrengve 's halva feküdt; mellette a' doge Luigi törét találta.

Ezüstláb és Keménytüz.

(Vége.)

E' pillanatban József atya, a' tábori pap, belépett a' házba. Máskor ő is jelen szokott lenni a' hadi tanácsban. Ez egyszer pedig, mivel Ezüstláb sem vegyült bele, elmaradt. De előre látván kimenetelét, nem messzire maradt, hogy hirt vehessen, midőn szükség lesz vigasztalásaira. — „Ur Isten hozta tisztelendő urat!“ — kiálta a' megítéltetett — legalább nem fogok elveszni mint a' dühös kutya; 's megfogok halni mint keresztény! Rajta, rajta, tisztelendő! készen vagyok a' gyónásra!“

A' pap résztvevőleg fogá kezét a' szerencsétlennek, 's azonnal mentek mindketten egy kis mellék szobába, melynek ajtaja félig nyílt volt. Szalmon egyszerre megállt; majd hirtelen Ezüstláb felé fordult: „Most — így szólla — merem felszóllítani parancsnokomat, béküljön-meg velem, mi előtt Isten előtt jelennék-meg.

E' szavakra Ezüstláb felkelt. Összezuzottnak látszott: de mindig azon méltóságban maradt, melly benne szokássá vált vala. Előre ment a' megítéltetett felé; levette kalapját, 's őt átkarolta; azután szóllani akart, de nem tudott, 's még egyszer ölelte amaszt meg. Ekkor Szalmon berohant a' szobába, hol őt gyontatója várta. Ezüstláb pedig leterdepelt a' tüzhely szegleténél, 's a' láng világa mellett látták arczairól gördülni könnyeit; keresztet vete magára, és lassan imádkozott; a' többiek követték példáját. Végre még is Piaczos, a' tüzes természetű, felkiálta: „ha az, mi itt végeztetett, igen sulyosnak látszik vezérünk előtt, döntse-fel ítéletünket. Esküszöm, nem fogok ellentállani, 's a' többiek sem; felelek róla.“

Pirongató tekintettel Ezüstláb hallgatásra inté a' szónokot, 's nem is méltóztatván neki felelni, kiment, és csak ezt mondta: „Bajuszra bizom távul létem alatt a' parancsolást!“ Kevés pillanattal később lenyargalás hallatott, 's ekkor a' főtábornok tisztjei is eltávoztak.

Néhány órkatona Ezüstláb meghagyása szerint egy csűrbe állítták. Bajusz ötöt választá közülök; fegyvert fogatott velek, megvizs-

gálta ön maga, jó állapotban vannak-e fegyvereik, 's egyiköknek parancsolá, vegye kezébe a' meggyújtott lámpát (mivel igen setét vala az éj), 's így elvezeté őket a' ház kapujához. Azután maga is bement a' házba, 's fennszóval mondá: „Most minden meg van rendelve!”

E' szókat megértették azok, kiknek számára mondtak. Kévéssel később a' pap és Szalmon, mindketten ajtatosan imádkozva léptek a' szobából. Mikor a' megítéltetett a' kapunál fegyverest látott, meg nem hökkent, 's nem szünt-meg imádkozni, és közepökbe ment.

A' világosító lámpa mellett a' kis csapat menni kezdett és a' kert közepén a' major mögött állapodék-meg. Keménytűz azokat megölelni kívánta, kik majd őt agyon lövendik. „Nem haragszom — mondá — reátok; mert csak kötelességtöket teszitek, de látom sirtok. — Ha annyira sajnáltok, rosszul fogtok lőni. Halljátok tehát: vétkes vagyok és szegény nyomorult bűnös; engedjétek, hogy készüljek még néhány perczig Isten előtt megjelenni. Majd ha jól érzem, mennyire kell számot tartanom a' Mindenható irgalmára, jelt adok kezemmel, 's azon pillanatban lőjjetek; de el ne hibázzatok!”

Ezen alkudozás után Keménytűz térdre hajlott tiz lépésnyire a' lövészekről. A' lámpát az azt tartó ember a' meglövetendő felé irányzá, és a' többiek a' jelt várták. A' megítéltetett fennszóval imádkozott; most egy pillanatig félben szakasztá imádságát: „Türelem pajtásim, még csak egy kis türelem!” Ekkor jelt ada, — a' lövés durrant; — ő lerogyott, de csak megsebesítve. Azonban mindjárt, kiáltás és panasz nélkül, félig felemelkedvén „hisz' előre mondám siránkozók, hogy elhibáztok; de ne hagyjatok e' kinban. A' legelszántabb vegye a' lámpa tartónak puskáját, 's lőjjön főbe — szorosan rátartván a' csőt fülemre — rajta! rajta!”

Egyik katona engedelmeskedék. A' szerencsétlen még egyszer mondá! „Irgalmaz Istenem!” — a' lövés megtörtént — 's mindennek vége volt.

B A R C Z A I.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET.

A' higany erejének különös bizonyossága. A' „the doctor” című angol orvosi folyóirat körülményesen közli dr. Burnettnek, a' tengerészet orvosi választottsága egyik tagjának előadását, kinek alkalmatossága volt egy tengeri (Medusa nevű) hajón, a' rajta levő 220 ember egészsége megromlását tapasztalni, melyet ő több megrepedezett hordókból kiömlött higany (kényszerítő) befolyásának tulajdonit. Sokan t. i. közülök némelly, mások minden fogukat elvesztették, kettejek pedig meghalálozott a' higany behatása következtében. Nem különben a' hajón levő állatok is, u. m. malaczkok, juhok, tyúkok 's egyéb madarak — néhány kutya és macska is ugyan azon okból elveszté életét.

Az emberi szemek hatása az állatokra. Már sokszor tapasztaltattott — így szól az angol utazó Hing — „Vándorlások“ czimű munkájában, hogy az ember legnemesebb érzék — műszereinek, a' szemeknek, egy titkos 's ugy szólván félelmet gerjesztő befolyása van a' többi élő természetre. A' mérges kigyó a' keeskepásztornak meredt 's el nem fordult tekintete által mintegy lefegyverkezve éri magát, 's a' dühös állat, mely kevéssé percz előtt villámló tekintettel, 's lihegő nyelvvvel készült a' megtámadásra, félénken nyújtja-el testét, 's nem bátorkodik helyéből kimozdulni. Tigrisek és oroszlánok, melyek szoros kalitkájokba levén zárva, minden étetés előtt a' szolgák által, eledelök ismételt elvétele miatt határtalan dühösségre ingereltetnek, azon pillanatban akárkit megtámadnának. Az ismert szolga pedig lármás előkészületek után belép a' felfingerlett vad állat rekeszébe, 's azt átható tekintete által annyira megriasztja, hogy az félelmesen a' kalitka fenekére bocsájtkozván, a' természet királya ekkor a' szolga lábaihoz szokott hízlegéssel közelit. Az amerikai vadfarkasok bátorsága azonnal megcsökken, mihelyest az ember meredt szemekkel tekint reá. Sokszor próbáltam bezárt szemekkel az írámszarvas felé közelíteni a' nélkül, hogy azt elűztem volna, mely ellenben szemei legesekélyebb mozdulatait megtekintvén azonnal futásnak eredt. Meg vagyok győződve a' felől, hogy egy bátor ember, ha egyéb-iránt nem ő a' megtámadó rész, nemcsak mentt marad a' szabadban levő ragadozó állatok megtámadásátul, hanem hogy azok (kevés kivétel mellett, ha t. i. elégséges tér van körülöttek) még ki is kerülendik őt.

Nagy élőfa. Az utósó szélvész alkalmával, Diben temetőjében a' Lyndhurst és Limington között álló hársfa, mely általjánosan angol országban legnagyobbnak tartatott, a' dühös szél féktelen ereje által tövéből kiszakasztatott. Ezen óriási nagyságú fának kerülete harmincz lábnyi volt, három közel egymáshoz álló főtörzsökből állott, 's az ottani lakosok véleménye szerint mintegy ezer esztendő volt.

A' repkény borostyán különös tulajdonsága. Cato és Plinius különös tulajdonságot találtak-fel a' repkény borostyán fában. Ezeknek állítása szerint t. i. az szűrő tehetőséggel bír, 's ha egy abból készült serlegbe vizes bor töltetik, a' bor belőle kiszivárog, 's benne a' víz megmarad. „Le nouveau du Hamel“ czimű, 's Parisban nem rég sajtó alul kikerült munkában az jegyeztetik-meg, hogy az említett romai írók próbatételei nem rég ismételtetvén, ellenkező tapasztalásra nyújtanak alkalmat; a' víz t. i. lassanként átszivárgott, a' bor pedig megmaradt a' serlegben.

KÜLÖNFÉLE.

A' londoni kalmár-boltok pompája. London boltjainak gazdagsága 's mindig nevededő fénye valóban rendkívüli. Fleet-Streetben, ezen város-óriásnak egyik legnagyobb 's néphabzóbb utcájában kevés idő előtt ismét egy bolt nyílt-meg, hol a' legpompásb indiai szövetek a' legtisztább kristály-asztalokon terülnek-el; közben közben tükrös-oszlopok emelkednek, 's boltozatja is üvegből van, melyek a' körüllevő tárgyakat százszorososan sugározzák vissza. — Így a' Thames-parton lakik egy aranyműves, ki egyszersmind drágakő-árus is. Ez mind azon kincsek birtokában látszik lenni, melyeket az „ezer egy éjszaka“ képes feltüntetni az ábrándok tükrén. Számátalan szelencéz 's óra van boltjában gyémántok ragyogó csillámaival övezve. Láthatni

itt egész asztali készületeket arany kések 's villákkal 's arany kalánokkal a' theáson kezdve egész az osztóig, így a' tányérok 's gyertyatartók is mind tiszta aranyból vannak. Ezen férjfiúnak boltja két millio ezüst forint becsű kincset tart falai között; — ha csak a' kűtfő, honnan e' közlemény merítve van, nem valami olly érezes vizet buzgó, mely a' vasat is képes arannyá változtatni.

CCL.

Butanoff Jónás. Egy orosz pór, név szerint Butanoff Iván Jaltimoff faluban, 1835. juniusának elején, egyik tehenét az erdőben szét-szaggatva találta, melyből gyanítva, hogy a' környékben vérengző állatnak kell tartózkodni, feltette magában, hogy azt kikémli, mi szerint hasonló veszteségektől jövődre nézve magát biztosíthassa. Illy szándékkal junius 9-dikén tizenkét éves unokájával — Jónással — kiindult az erdőre. De alig érkeztek oda, véletlenül rá bukkantak egy nagy medvére, mely egyenesen feléjük jöve. — Butanoff — unokáját bátorítva — fegyverét az állatra csattantá; de az el nem sült, 's a' medve most mérgesen a' pórra rohant. Átölelve már kezdé szaggatni az öreget, midőn unokája, nagy atyját védendő, teljes elszántság közt fejszével az állatra rohant, 's annak egyik szemét egy csapással kivágta, egy másik vágással pedig a' másikat is, 's a' harmadikkal orrát hasítá ketté. A' medve ekkor az öreget elbocsátotta, 's a' gyermekre akart rohanni. De mivel szemfényét elvesztette, a' gyermeket nem tudván körmei közé ragadni, ordítva a' sürűbe rohant. Az öreg Butanoff öszveszorongatva a' medvétől, egy bokor alá vánszorgott, míg az alatt unokája a' faluba futott, 's atyjaffjait segélyre szóllítván, ezek legott az öregnél termettek, 's körülte a' szükségéseket megtették. Az öregben 13 sebet ejtett a' vad, 's lábán egy rezgő int (Sehne) is kiszakasztá; de ő még is életben maradt, 's kevés idő múlva felgyógyult. Más nap (junius 10-kén) megtalálták a' vérengző állatot — a' vitéztől alig 50 ölnyre — vérébe fulva. Hossza két 's fél arschin (5 láb 's 8 hüv. bécsi mért. sz.) vala. — Az orosz belügy-minister a' minister-comité előtt jelentést tevén ez ügyben, ennek előterjesztésére Miklós czár parancsot ada, hogy az ifjú rettenetlenségének jutalmául kapjon egy Wladimir-szalagon függő 's gomblyukon viselendő medaillont „SZERENCSETLENEK MEGMENTÉSEÉRT“ felülírással, 's e' kívül ugyan csak a' czár parancsából jeles tette minden hirlapokban közzé tétetett.

CCL.

Fegyveresek. Midőn XIV. Lajos Hollandiába beütött, az oraniai herczeg egyet azon félénk parancsnokok közül, kik elég gyorsak valának a' legnevezeteseb erősségeket is — úgy szóllva — önkényt feladni, hadi törvénytörések elébe állított. A' bevádolt, nem lévén más mit tennie, a' sanyarú bírák elébe egy nehéz erszényt vetett a' zöld asztalra, mondva: 'Tot armatis quis resistet?' (Ennyi fegyveresnek ki álland ellent?) Hollandi aranyokkal volt ugyan is tömve erszénye, melyeknek bélyege egy panczélos vitéz.

CCL.

Arany trón. Caramarca nevű városka Peruban nevezetes Atanalpa Inkáru, kinek e' város fejedelmi lakhelye volt. Ez a' spanyol hódítókat tiszta aranyból készült trónon fogadta, melynek értékét az Europaiak 412 millio dollarra becsülték. Beszéli a' Perubeliek felől, hogy azok e' ritka kincset egy forró tóba bocsájtották, nehogy az is a' Spanyolok zsakmányává legyen. Már többszer tétettek próbák annak felhuzatása végett; azonban már olly mélyen süllyedt-le, hogy vissza szerzéséhez senkinek sincs reménye többé.

Vadászkutyák tökélyesítése. Parisban egy részvényes társaság 75.000 frankot szedett össze oly czélbul, hogy ezen summa a' vadász-kutyák különféle fajainak jobbitására és tenyésztésére fordíttassék.

EMLEKMONDÁS.

A s s z o n y i e r é n y.

Szent 's tisztes oltárkép a' nőerény
A' tiszta férjnek keble templomában
Szentségtelen lábakkal tiltva van
Küszöbére lépni. — Nagyobb
'S szentebb a' nőhűség önérzete
Egy tiszta szivben száz ezer levét
Csapó bohócok hízélgésinél,
Ha bár világ szépsége volna mind,
Habár világok bölcse volna mind.
Ő néki férje van, 's ezt boldogítani
Szent tiszte, kedve, ohajtása, kéje.
'S ha boldogítva nincs is, azt hiszi.
Egy változékony lényaló here,
Ki holnap ott, ma itt nyaláncodik,
Pótlékot adni képes illy kebelnek?

G A R A Y után —

A' kines mindent kipótól, tudományt, ismeretet, okosságot, észet és tapasztalást: a' gazdagság pedig mindenhatóvá tesz, 's lábzsámolya hódítja a' tudósokat, okosokat, ismerettel észszel és tapasztalással bírókat.

V A J D A után K. H. K. J.

G n o m á k. Kit lehetne köztünk oly boldogot lelni, — a' ki nem kívánna még boldogabb lenni?

Ne panaszkodj halátlanság felől, ha örömet találsz a' jó tettben.

Németből K U M Á N O V I C H. Közli S. K.

Boldogságot és nyugalmat soha sem a' jelenlétben, hanem mindig a' jövőben keressünk.

K O T Z E B U E után S. Karolina.

T a g r e j t v é n y.

Hazánknek felső vidékén
Egy megye fő városa
Az egész, két tagból álló;
De egymástul elválva
Első tagja a' ruhákban
'S más szerben legkedvesebb:
De a' borban és dohányban
Ellenfele becsesebb.
Másik tagja sokaságnak
Szükség 's más testi tárgynak.

Szerencsről K A S Z A P I.

Előbbi rejtvény: Kalap.

Szerkezi R ó t h k r e p f G á b o r, halpiaczon alula' Duna partján, 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utza 612.